

STAR TREK
TITAN™

MEČ DAMOKLŮV
GEOFFREY THORNE

BROKILON

STAR TREK: TITAN

SWORD OF DAMOCLES

Copyright © 2007 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2017 by Jakub Marek

Cover design © 2007 by John Vairo, Jr.

Cover illustration © 2007 by Cliff Nielsen

3D rendering by Ellery Connell

Czech cover layout © 2017 by Jakub Schejbal

Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-362-1 (pdf)

STAR TREK
TITAN™

MEČ DAMOKLŮV

GEOFFREY THORNE

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti, #5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy, #13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Odpor

Q: Otázky a odpovědi

Před zneuctěním

TITAN

Mezi dvěma světy, Černý král, Orionovi psi, Meč Damoklův

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce

#2 Únik

#3 Ragnarök

Teorie strun: Kniha první - Koheze

Teorie strun: Kniha druhá - Fúze

*Susan, která mě drží za ruku
Donalovi, který mi dobře radil
Chrisovi a Barbette, kteří otevřeli dveře*

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by nemohla být napsána bez předchozích vynikajících děl Michaela A. Martina, Andyho Mangelse a Christophera Bennetta, či bez literární a morální podpory Daytona Warda a Keitha R.A. DeCandida.

Nikdy by nevyzrála bez trpělivosti a pevné ruky redaktora Marca Palmieriho, který jistě musel podstoupit závažnou transplantaci vlasů, aby nahradil hřívu vytrhanou nad mými výmysly.

Zvláštní díky patří Seanu Tourangeauovi za jeho skvělý a inspirující návrh hvězdné lodi *Titan*. Doufám, že mu na tváři vykouzím široký úsměv, jaký on vytvořil na mé.

A samozřejmě by nic z toho nebylo možné bez pana Roddenberryho a „jeho lidí“, kteří nám všem tak snadno vdechli život.

Velký pták žije.*
IDIC.

* „*Great Bird of the Galaxy*“ byla přezdívka Genea Roddenberryho, autora *Star Treku*. (Pozn. editora)

HISTORIKOVA POZNÁMKA

Tento příběh se odehrává přibližně tři měsíce po událostech popsaných v románu Orionovi psi.

ČÁST PRVNÍ

*Pravíme zde, pod září hvězdnou,
tu pravdu, jíž my věříme.
Že v koloběhu smrti věčném
čas ohněm je, v němž hoříme.*

– el-aurianské přísloví

Plamen požíral vše, čeho se dotkl, propaloval si cestu vzduchem a listovím jako přízračné bouře, o nichž se vypráví v proroctvích. Vinul se mezi balvany jako had, kosil vegetaci jediným úderem a zanechával za sebou jen stopu tmavého popela. Čeho se dotkl, to pohltil, a dotýkal se všeho – všeho za mužovým kamenným útočištěm.

Ačkoli nebe bylo téměř čisté, ozval se v dálce hrom. Hrom či něco velmi podobného. Slyšel i jiné zvuky, tichá a vzdálená burácení, která jej upomínala na amfiteátry plné rozmlouvajících davů.

Netušil, zda by nebe mělo mít měděnou barvu, ale právě teď si nebyl jistý vůbec ničím. Bujnou a parnou vegetací v místech mimo dosah plamenů, rostoucí v ametystových listnatých svazcích, jež se kroutily v obřích věžích k jantarovému nebi; vůni skořice, která prostupovala ovzduším; zvláště mlhavým světlem žhavého bílého tělesa místní hvězdy; ani zvláště granulovanou texturou půdy pod sebou. Nic nebylo správně. Nic nebylo hmatatelné, nic kromě ohně.

Těkavé plyny – či jiná hořlavá látka – plameny soustavně živily, živily tanec a žhavá objetí kamenů a rostlinných kmenů.

Sledoval výjev před sebou, zachvátily jej horečka a třas,

na špičce jazyka dokonce cítil krev; zjistil, že není schopen se řádně soustředit. Jako by se nevyhnutelná zkáza řítla na někoho jiného, hrdinu z pohádky na dobrou noc, ale on je v bezpečí, odpoutaný od všeho, a vychutnává si hypnotické vlnění ohnivě bouře a její kaleidoskopickou krásu.

V mysli pátral po vzpomínce na okamžik příletu a byl rád, že ji postrádá. Stejně jako identita, i událost, která jej tu zanechala pomalu se smažit v narůstajícím horku, se ztrácela v nedohlednu.

Otřes mozku?

Na základě kusých faktů se mu podařilo zformulovat hypotézu: o vzpomínky přišel po výbuchu, v jehož bezprostřední blízkosti se nacházel. Pamatoval si, jak se řítí vzduchem, a na náhlé křupnutí, které let zastavilo.

Krátce předtím se nacházel někde jinde, v něčem malém a chladném a plném jiných lidí. Tím si byl naprosto jistý.

Byla to místnost? Nějaký dopravní prostředek? Kdo byli ti lidé? Kde se nalézali?

Útržkovité obrazy – *modrá, červená, zlatá, černá* – zlomky rozhovorů – *Nevím, jestli jsem něco podobného kdy viděl, komandéře* – něco o ženě ze zlata – *nebo to byla barva jejích vlasů?* – dokonce hudba – *podivné trylky, hvízdání* – mu probleskly hlavou a znovu mizely, než je přinutil spojit se dohromady.

Ano, jasný otřes mozku. Na to nemusím být lékař, abych to poznal.

Zmatek a mezery v paměti jej trápily víc než fyzická bolest, ale ne o tolik. Posunul se, doufal, že alespoň trochu uleví svému nepohodlí, dařilo se mu to ale jen zhoršit.

Závažná zlomenina; cítil, jak v něm něco úporně tepe, když zůstává v klidu, a bodá, pokud se hýbe. Určitě zlomené žebro, možná dvě tři.

Ach, povzdechl si v duchu a ústa se mu bolestí zkrivila. *Ach, to není dobré.*

Nehybně ležel tam, kam upadl. Štěstěna jej zavedla do kruhu zvláštních kuželovitých kamenů, mezi nimiž se zády opíral o cosi drsného a nepoddajného. Pořád byl blízko ohni, aby viděl přicházet svou smrt, zároveň ale dost daleko, aby předstíral, že na ni má ještě čas.

Odkudsi ze zákoutí jeho mysli znovu a znovu nesouvisle vyvěraly znepokojivé obrazy. Viděl přísný výraz staršího muže, na jehož jméno si nepamatoval. Obličej měl povědomý – šedé oči, zapadlé, kůže jako opotřebovaný hadrový pytel, vrásky, jež se proměnily v brázdy, mohly být stejně důsledkem neustálého smíchu jako dlouhodobého vystavení pouštnímu slunci. Byla to povědomá tvář, to ano, přesto ale neznámá. Přísný muž musel být nějakým učitelem, tolik toho věděl, někým, komu lze věřit. Zbytek byla mlha.

Pohnul se, znovu se instinktivně pokusil o pohodlnější polohu a neustále toho litoval.

Bolest cítil i v dolní části těla, ačkoli té v hrudníku se rovnat nemohla. *Rozdrcené koleno? Zlomená kyčel?* Bolest byla sice velká, ale příliš rozptýlená, aby ji dokázal snadno lokalizovat. Sám byl příliš zmatený, rozptýlený nesourodou pamětí, aby se začal zajímat o svůj žalostný stav.

Nádhera, pomyslel si, okouzlený pohledem na požár. Hbití plazmatictí draci, zmítající se a tančící všude okolo něj, ztratili jeho pozornost, již odlákaly podivné, a přesto známé zvuky, jemné kontrapunky burácení požáru.

„Co tu děláš, ty líný *batosi*?“ pronesl hlas, který okamžitě identifikoval jako matčin. Což bylo zvláštní, jelikož si pamatoval, že je dlouhou dobu mrtvá.

Anebo není? Už Orkettově nemoci podlehla? Udolaly ji krvácení a křeče, anebo měl ten bolestný úděl teprve přijít? Nedokázal se zorientovat a momentálně mu scházela energie, aby se o to pokoušel.

„Mluvím s tebou, Jeme,“ ozvala se znovu, ačkoli teď už

netušil, zda je to opravdu její hlas, nebo jen zvuk žhavé směly prskající na okolní rostliny.

„Vzchop se, mladíku,“ promluvil jiný hlas, tentokrát mužský, vycházející z hrdla, které jako by někdo naplnil skleněnými střepy. „Okamžitě se hni, nebo zemřeš.“

Ten hlas také znal, nenáviděl jej. Guldejit? Glinforkis? Troknoor? Jména se komíhala na prahu jeho vzpomínek jako písečný hmyz, ale uhýbala mu stejně jako jeho vlastní jméno. Cítil nenávist k jejich nositelům; páčila stejně jako plameny, které už zřejmě doputovaly do jeho blízkosti.

„Vstaň,“ přikázal matčin hlas, tentokrát naléhavěji. „Ušlapou nás.“

Část mysli mu napovídala, že zažívá delirium, že tito lidé a jejich slova jsou jen přízraky, iluze stvořené poškozeným mozkiem. Jiná část, v tuto chvíli dominantnější, jejich tváře vítala. Byli to sice jen duchové minulosti, ale také jeho jediná společnost. Nesnášel samotu.

Skutečný věřící nikdy není sám. Citát z proroctví, jeden z těch, jež pochopil, až...

Kamenný kruh náhle ustoupil jinému výjevu, odlišnému místu i času. Byl zpět v táborech, zpět v dobách, kdy se rodiče stěhovali z místa na místo, z jednoho sídliště na jiné, bezdůvodně, zdálo se mu, ve skutečnosti se jej však snažili chránit před pistolemi a čepelemi zlých lidí.

Ušlapou ho? Ano, mohli by. Kromě něj a matky tu byly desítky dalších lidí, stovky. *Borhyové*, nehmotná zjevení lidí, které znával, možná stále ještě zná, utíkajících, prchajících před útokem čehosi obrovského a smrtícího.

Zlí lidé. Cizinci.

Pronásledování proměnilo přátele, příbuzné, učitele, vedeky i nepřátele ze školy ve stádo vyděšeného dobytka. Pokud by zakopl, pokud by se zastavil, být na okamžik, prchající by jej zabili dřív než zlí lidé, kteří je popoháněli.

Duch jeho matky pozvedl nehmotnou ruku a pokynul

mu. Chvíli ji pozoroval a ustrnul při pohledu na její zastřené šedé oči zapadlé v tmavém oválném obličejí, silné copánky, které se komíhaly, když se rozhlížela kolem sebe, její rty, které se měly usmívat, ale právě teď se krabatily do šklebu. Je tak mladá. Kdy naposledy ji viděl mladou?

„Teď,“ sykla, vyděšená, rozlícená. „Musíme se hnout.“

Zaúpěl, cítil bodání v hrudi, nohách, mysli, a přinutil se vstát a následovat ji. Za sebou tušil zlé lidi. Neviděl je, běžel opačným směrem, ale paměť mu mezery vyplnila. Ostré, drsné rysy, těla skrytá pod šedými metalickými uniformami. Obličej zkrivené ve věčném šklebu vyjadřujícím odpor k němu a jemu podobným.

„Pohyb, bajorská lůzo. Pohyb.“

Ze zbraní, které si nesli, vylétly paprsky nadpozemského světla, některé zasáhly běžící duchy a vymazaly je, otřely se o jiné a skolily je k zemi, aby tam byli ušlapáni podpatky svých druhů.

Pryč, pomyslel si. Musíme zmizet.

Když se s námahou dral nahoru, na tvrdou a nepoddajnou půdu, cítil, jak mu vlny tepla hladově olizují kotníky a místy bičují záda. Ohlédl se v čase nazpět a zahlédl vlnící se plasmu, zaplavující to, co před pár vteřinami bylo bezpečným útočištěm.

Protržení jádra? pomyslel si a nevěřícně se zamračil. *Nerovnováha deuteria?* Mysl mu zaplavily povědomé koncepty a poučky. První pohybový zákon Gerrena Kina. Obarova pravidla gravimetrie. Chemické složení argelianské medoviny. Třetí Píseň Proroků.

Nával vědomostí jej znervózňoval, dokud nepochopil, že se mu vrací paměť. Pořád byl však dezorientovaný, jako by byl na dvou místech zároveň. A také tu byla ta zvláštní záplava zvuků – jako vlny tříštící se o nekonečné moře oblázků – z nedalekých, ale nespátřitelných míst. Ten zvuk znal – cítil, že by jej znát měl – a dobře věděl, že je předzvěstí

hrozby. Ten zvuk patřil smrti, ale bylo namáhavé se na něj soustředit a vzpomenout si proč.

Co jej to nutilo neohrabaně šplhat po útesu? Oheň? Ne. *Ne, jsou to ti zlí lidé, kteří nás pronásledují. K výbuchu ještě nedošlo. Ještě jsem se k odboji nepřidal. Nerozkmotřil se s otcem. Teď jsem jen pouhý chlapec.*

Určitá zákoutí jeho mysli – dospělý muž, vědec – věděla, že tento výlet do minulosti je jen fantazií navozenou zraněními, k nimž mohl připočíst i otřes mozku, ale to byla jen drobná část jeho osobnosti, které se stále nedařilo převzít kontrolu. Většina jeho já přijala, co viděla, včetně všech těch nesmyslů.

A tak horlivě šplhal na vrcholek před sebou, zraněné ruce se jedna za druhou škrábaly nahoru, pryč od příznaků dávného útlaku. Obličej měl zkřivený do křečovitého šklebu a drápal se k natažené ruce své matky, kterou nespatriil deset let a která už tři dekády nebyla tak mladá.

„Pospěš,“ pobídl ho příznak. Vyděšeně. Upřímně. Zoufale. Taková nikdy nebyla. „Pospěš, nebo nás –“

A pak zmizela. Nezastřelili ji, neušlapali ani neodtáhli neviditelní útočníci, prostě byla pryč.

Protože tady nikdy nebyla, prozradil mu záblesk jasné mysli. Mozek si se mnou pohrává.

Zvýšená námaha rozproudí krev. Silnější proudění krve do mozku znamená jasnější mysl, což značilo, že se mu vrací jeho pravé já. Protože tohle není Bajor a já neutíkám před Cardassiany. To se stalo dávno, než jsme si vybojovali nezávislost, před vznikem Milice, před vstupem do Flotily, před...

Před *Titanem*.

Najednou byla jeho mysl zpět a fungovala, plná přátel a kolegů a...

Raketoplán. Pilotoval jeden z obrněných raketoplánů, něco zkoumal a něco se pokazilo. Napadl je někdo?

Spolu s výsadkem ztroskotali – tohle se stále skrývalo v mlze – tady, ať to bylo kdekoli, a museli rychle vypadnout. Záblesky černé, zlaté, modré a červené – to byly uniformy, jakou měl na sobě i on, ale patřily ostatním v raketoplánu.

Byla tam žena, minimálně jedna, s hřívou nazrklých vlasů a očima širokýma, temnýma a hlubokýma. Viděl i její tvář, ale ostatní byli rozmazaní. Pamatoval si, že než jej uchvátil transportní paprsek, mu něco říkala.

„*Něco se stalo,*“ vzpomínal, jak téměř křičela. „*Necítím je! Necítím nikoho!*“

Mysl se mu o poznání vyjasnila, téměř jako dřív. Paměť zatím neměl úplně v pořádku, ale kognice, schopnost nalézat ve věcech smysl, byla zpět.

*

Uběhla téměř minuta od chvíle, kdy opět upadl do bezvědomí, které nebylo tak úplně spánkem. Byl zpátky v realitě, stále dřepěl na okraji skály a pozoroval krajinu pod sebou.

Byl to cizí svět s bezbarvým nebem, mohutnými krystalickými formacemi a balvany, které přírodní síly obrousily do prapodivných kuželovitých tvarů, rostlinstvem divokým a rozmanitým, mozaikou fialové, purpurové a bílé.

A samozřejmě tu byl oheň. Ohně.

Všude kolem jich byl nespočet, rozsáhlé plochy široko daleko, které neuhasínaly. Podle všeho vzplály poměrně nedávno.

Následky plazmatické bouře? Jednotný směr a uspořádání spálenišť tomu nenapovídaly. A co ta bouře? Myslel si, že ji způsobilo protržení jádra nebo nestabilní pohonné směsi, ale nyní s myslí jasnější poznal, že tomu tak být nemůže. Podobná nehoda by zcela zdecimovala okolní

přírodu, na několik kilometrů ve všech směrech by ji uhladila do podoby lesklé skelné roviny.

Ne, bouři a ohně způsobilo něco místního. Specifického. Povědomého?

Ano. Něco na tomto místě mu znovu připomnělo jeho někdejší život na Bajoru. Nečekal, že by se mu vzpomínky na minulost vracely tak jasně, zatímco nedávné události byly tak prchavé. Ty kontury, to rozmístění, někde je už viděl.

Krátery po výbuších, pochopil. To je ono. Někdo kolem rozhazoval zápalné bomby.

Na prchavý okamžik si dovolil doufat, že pouze zabloudiv do testovací oblasti nějakých zvláštních zbraní a nepřípletl se do právě probíhající války. V prvním případě existovala naděje, že odpalování pro dnešek skončilo. Druhá varianta východisko neměla.

Právě tehdy pochopil, že silný zvuk v dálce je hluk bitvy. Palba z malých zbraní. Zvolání útočníků. Občasné výkřiky.

Potřeboval se dostat na vyšší místo a udělat si představu, kde je. Spatřit, kde se co nachází, jestli bitva míří jeho směrem, anebo – a to nejlépe – jestli po nehodě raketoplánu zůstal naživu i někdo další.

Bolesti při šplhání přivedly zpět *borhye*. Když dostal své úpící tělo nahoru na vrchol obřího balvanu, ocitl se zpět v strašlivém dni, kdy přišli Cardassiané.

„To nic není, Jeme,“ pravila mu matka, když klečel a lapal vyčerpaně po dechu na okraji srázu. „To přejde. Jen Proroci existují věčně.“

Mluvila o zkáze jejich domovů, životů, když je cardassijské boty a zápalné bomby rozmetaly napadrtě. Tehdy jejím slovům nevěřil. Jak by jen při vši té smrti a krveprolití zuřící v údolí mohl? Jeho kamarádi zemřeli nebo se pohřešovali. Jejich domovy, statky, škola, svatyně, všechno leželo v troskách. Kde byli její uctívání Proroci?

Víru ztratil ve chvíli, kdy hleděl na trosky údolí Harka a cardassijské jednotky v černých uniformách nesmiřitelně pochodující planoucími krátery. Jenom proto, že kdosi vyslovil podezření, že se zde možná ukrývají členové odbojářské buňky.

Jeho víra se rozplynula okamžitě a beze zbytku jako pěna na džbánu bolijského ležáku, a nevrátila se, dokud... dokud...

Zavrtěl hlavou, snažil se soustředit na současnost a toto místo. Tohle není Bajor. Tohle není tam ani tehdy, tyto ohně jsou něčím jiným, specifickým pro neznámé místo. Bytosti, které s tím vším souvisí, nejsou Cardassiané; jsou cizí, nepoznaní a natolik blízko, aby mu způsobili potíže, jaké by sám ve svém stavu nezvládl.

Těch posledních několik metrů ho málem zabilo. Pokud předtím vnitřně nekrvácel, teď už určitě musel.

Vzhlédl k oranžovo-zlaté obloze a očima sledoval kouřovou stopu, dokud jeho zrak nepadl na horizont. Shlížel na rozlehlé plochy pokryté rostlinami a kameny. Všiml si řady kráterů a ohňů v jejich nitru, zahlédl hranice plazmatické bouře a snažil se – bez úspěchu – spatřit v dáli její střed. Zachytil pohyb, rychlý, násilný, nenápadný, jak šustí v místním porostu. Zaslechl vzdálenou ozvěnu střelby. Kam se poděli jeho přátelé? Kde byl raketoplán, jejich jediný prostředek úniku (pokud tedy přežil náraz)?

Kde je *Titan*?

V blízkém křoví zaslechl tichý zvuk, který odlákal jeho pozornost od ohně. Najednou mu došlo, že případní domorodci by nemuseli mít náladu na mírumilovný první kontakt. Taky ho napadlo, že by nebylo špatné mít po ruce zbraň. Zatímco se rozmýšlel mezi zlámanou větví jednoho ze zakrslých růžových stromků a mohutným kusem kamene, vynořil se původce zvuku.

Mohutný tvor, vysoký přibližně dva a půl metru a pokrytý

nějakým druhem chitinového skeletonu, který byl spíš součástí těla než umělou zbrojí. Na hlavě měl čtyři oválné výčnělky – zřejmě oči. Nad nimi dvě štíhlá tykadla, která se stahovala, natahovala a povlávala ve větru. Ústa nikde neviděl a byl tomu docela rád.

Formica mactabilis, pomyslel si. Obří brouk.

Byl to očividně voják. Prozrazoval jej zakrvácený zubatý nůž, který tvor svíral v nižší levé ruce. Horní končetiny měl celkem čtyři, zbývající tři držely mačetu, něco, co až nepříjemně připomínalo pistoli, a pravděpodobně cosi na způsob granátu.

Stvoření bylo po celé vyšší levé paži pomalované složitými vzorci podobnými tetování, zřejmě označujícími hodnot.

Během pěti vteřin, kdy si tvora pro sebe analyzoval, si ho voják všiml a pozvedl ošklivou malou střelnou zbraň.

„Ne!“ zakřičel povědomý hlas odnikud. „Pozor!“

V okamžiku, kdy na něj broučí voják vypálil zbraní, která – díky Prorokům – nebyla paprskomet, druhé stvoření, tentokrát žádný insektoid, vyskočilo z podrostu a vrazilo do prvního. Bylo o něco menší a namísto exoskeletu mělo tělo pokryté plejádou silných ochranných plátů. Místo matné zelené a černé, které upřednostňoval jeho nepřítel, mělo jeho celé tělo barvu vyleštěného zlata.

Co mu scházelo na velikosti, vynahrazovalo si zuřivostí. Nečekanost a ryzí brutalita jeho útoku stačila, aby protivníka přemohlo.

Oba tvorové tvrdě dopadli na šterkovitou půdu, zbraň pálila projektily do všech stran. Do pravého ramene jej škrábl pouze jediný z hrubých broků, než zbraň spadla a nedala se použít. Granát odlétl krátce po pistoli a jeho zlatý zachránce se musel vyhýbat zbylým dvěma zubatým mačetám.

Začal vidět rozmazaně, jak si zranění začala vybírat

svou zákonitou daň. Vnitřní orgány selhávaly a z celého hrozivého představení dokázal skrz závoj bolesti pochytit pouze změř do sebe bušících obrněných paží a nohou.

Zasténal, vykašlal krev, padl na kolena, pak obličejem na zem, zatímco jeden z tvorů – neměl ponětí který – praštil hlavou druhého o skálu poprvé, podruhé a pak naposledy.

„Nemůžu umřít,“ řekl – anebo si myslel, že řekl – zatímco vítězný cizinec vstal, otřásl se a zadíval se znovu přímo na něj. „Takhle nemám –“ Zbytek věty se ztratil v krvavém kašli. Svůj hlas nepoznával. Zněl drsně, zastřeně, jako by jím bušil o tentýž kámen, o který se rozbila mimozemšťanova hlava.

Svět pomalu halila černá sametová příkrývka a on stěží vnímal, jak k němu vítězný zlatý útočník kráčí.

S každým krokem jeho tělo vypadalo, jako by se rozpouštělo a slévalo. Silné svalnaté paže ztratily velikost a tvar, zmenšily se a postupně ochabovaly. Tělo vstřebalo drsné obrněné pláty a vytvarovalo se do svalnatých křivek. Dlouhé, hrozivé hřebeny, které se táhly od kořene nosu přes hlavu až na záda, se zmenšily a zatáhly, tělo je zčásti vstřebalo úplně, zčásti změkly a zplihly a změnilly se na silné provazovité copánky. Vlasy a hlava? Následovala ústa a nos, a najednou před ním stála žena, žena ze zlata, a poklekla u něj.

Byla skutečná, nebo jen halucinace stvořená návaly endorfinů uvolněných mozkiem, aby mu zpříjemnila pád do temnoty?

„Se mnou umřít nemůžete, Jazo,“ pronesla žena. „Počítám s tím, že nás zachráníte.“

Nato jej objala a on vzhlédl do jejích tyrkysových očí připomínajících perly, očí, které jako by se pořád smály. Znal ji. Pamatoval si její tvář a vzpomněl si i na jméno.

„Y'liro?“ zachroptěl, ale nedokázal rozlišit, jestli jde jen o další iluzi před konečným osvobozením jeho *pagh*.

„Pššš,“ chlácholila jej a sklonila se jakoby k polibku, který ale nepřišel. Tykadla na hlavě, která považoval za vlasy, ožila, svíjela se a kroutila jako hadi. „Musím toho tolik udělat, a času je málo.“

Když se první z hadů dotkl jeho čela, svět milosrdně zčernal.

*

Vznášel se v temnotě, plul nekonečným stínem, který jej halil jako inkoustové moře. Pamatoval si vše: své jméno, život, všechno, co mu ještě nedávno připadalo ztracené. Uvědomoval si vlastní tělo, vzdálené, pořád oddělené od světa, regenerující. A uvědomoval si také ji.

Y'lira, pomyslel si, slova byla mimo jeho schopnosti, a navíc zbytečná.

„Modan,“ pronesl hlas z temnoty káravě. „*Y'lira* je označení mého rodu.“

To přece věděl, a nejen to. Věděl, že je jeho kolegyní, spolupracovnicí, důstojnicí. Věděl, že pochází z planety zvané Selene. Věděl, že ráda flirtuje. Pamatoval si, že s ním byla v tom nešťastném raketoplánu. Věděl, že jej uzdravuje, vytrhuje z objetí Proroků.

Co se stalo? ptal se v duchu vzrušeně, jak se mu vracela síla, kosti a tkáň se stmelovaly. *Raketoplán? A ostatní?*

„Vždyť to víte,“ pronesl její hlas. „Ztroskotali jsme. A ostatní... já... nevím.“ Lhala. Vědomě. Cítil to stejně silně jako její potřebu to nepřiznat.

Něco se jim stalo, něco ošklivého.

Pak se mu vybavily obličejové a jména a přál si, aby tomu tak nebylo. Kdyby byly nadále pouhou šmouhou, nezasáhla by ho ztráta tak silně.

Troi, vzpomněl si. *Troi a ostatní.*

„Šššš,“ chlácholila jej intenzivněji. Uvědomoval si,

že má dost práce, aby mu napravila zlomená žebra, cítil však i něco, co ji nutilo potlačovat emoce. Něco závažného a hrozivého, k čemu se nechtěla vracet. Anebo nechtěla, aby to viděl on.

To, co nevěděl.

A co loď? vyslal k ní myšlenku, ale bál se odpovědi, protože ji znal, už když v mysli formuloval otázku. *Co se stalo s Titanem?*

Neodpověděla hned. Jako by se černé moře okolo něj zavlnilo a převalilo. Ačkoli šlo o iluzi stvořenou jeho podvědomím, cítil, že by se v něm dokázal utopit.

Modan? vyslal k ní znovu myšlenku. *Co se stalo s Titanem?*

„To přece víte,“ opáčila, sama tomu stále nechtěla čelit. „Viděl jste to.“

Objevila se vzpomínka; spatřil cosi podobného obrovské ohnivé hradbě, která loď zcela pohltila. Pamatoval si, jak Troi křičí.

„*Něco se stalo! Necítím je! Necítím nikoho.*“

Potřeboval ale, aby to Modan řekla nahlas – potřeboval své vzpomínky ukotvit v realitě – pro oba dva. Pokud se mají pokusit, aby je tato cizí a nepřátelská planeta nezabila, budou muset skutečnosti čelit společně.

Co se stalo s Titanem, Modan? vysílal neúnavně svou myšlenku. *Co se stalo s Titanem?*

KAPITOLA PRVNÍ

OCCULTUS ORA, HVĚZDNÉ DATUM: 58358,1

Hvězdná loď *Titan* pomalu proplouvala temnotou, tančila mezi neviditelnými ostrůvky a nebeskými mělčinami jako ladný leviatan plovoucí v pozemském moři. Důvodem pro neustálý lodní balet byli jediní obyvatelé této oblasti, kteří všude kolem něj kolem poletovali a rotovali, jako by plavidlu schválně vstupovali do letové dráhy.

Astronomové z *Titanu* překřtili oblast na Occultus Ora* z důvodů, který znali jen oni sami.

Fyzikové místním objektům říkali *plasmidy exotické hmoty*, ale průzkumníci odkrývající jejich tajemství jim zakrátko začali říkat jednoduše *tmáři*.

Koncepce pojmenování se zakládala na mýtu, který doktor Cethente slýchal na Syrathu, svém domovském světě, vyprávějším o Katalyzátorech stvoření ukrytých v temnotách.

Jméno novým objektům sedlo. Očím jakéhokoli inteligentního druhu byly neviditelné, zachytitelné pouze specificky kalibrovanými senzory, nepostižitelné téměř žádným měřítkem, přesto se tu nacházely, zde, v zákoutí Gumovy mlhoviny, kde tančily své tandemové piruety,

* z latiny, doslova: „Tajemný kraj“ (Pozn. překl.)

ohýbaly gravitaci a popíraly předpokládanou neexistenci.

Titan měl štěstí, že na ně vůbec narazil, a to i dokonce se svými úžasnými senzory, které měly jeho průzkumnou misi usnadňovat.

Nezvyklý, ale stabilní výkyv v jednom z nižších elektromagnetických pásem přilákal během rutinního skenování pozornost staršího vědeckého důstojníka i jeho kapitána. Jiná loď by nezachytila ani to.

„Samozřejmě, pane Jazo,“ řekl kapitán Riker se širokým úsměvem prosvítajícím tmavým plnovousem, když si procházel údaje předložené mladším mužem. „Podíváme se na to zblízka.“

Jaza nikdy nepracoval pod velitelem s tak vytříbeným citem pro krásu neznáma, jakým oplýval William Riker, nikdy nepotkal nikoho, vědce ani umělce, vojáka či civilistu, který by planul čistou láskou k objevování. Riker mise *Titanu* řídil spontánně, což všechny nutilo být ve střehu, ale zároveň nepropadat do chaosu. Rikerův styl se vždy řídil rozumem, i když se to nemuselo na první pohled zdát.

Obsáhlé přepisování kódu a přenastavování systémů zabralo několik týdnů, než začali mít tmáři ostřejší rysy. K všeobecné spokojenosti s sebou přinášeli další záhady, které bylo třeba vyřešit. Dny splynuly v týdny. Dva z přenastavených senzorů však konečně přinesly ovoce, a většina členů posádky *Titanu* z různých oborů zakrátko obrátila k podivné, náhodně objevené kosmické formaci pozornost.

Bezpochyby se jednalo o shluky takzvané temné hmoty, ale na rozdíl od její běžné rozmanitosti byla existence tmářů očividně dokonale organizovaná. V pravidelných rozestupech se shlukovali do masivního prstence, kde pospolu rotovali kolem neutronové hvězdy.

Jak k tomu došlo? Odkud se ten jev vzal? Jaké podmínky stály za jedinečností této exotické hmoty? Tyto otázky a stovky dalších si Jaza a jeho lidé pokládali už celé týdny, zatímco *Titan*, který přešel na stálý tichý chod, se vyhýbal zbloudilým radioaktivním kouskům, které by průzkum narušovaly, a pomalu proklouzával okolo masivních neviditelných shluků.

Byla to skvělá doba, dokonale vystihovala smysl jejich existence.

Proto nemohla trvat věčně.

*

Den mu začal nevalně: přerušovaný spánek plný živých a znepokojivých snů a probuzení, které mu připomnělo okamžik z dětství, kdy o vlásek unikl utopení.

Řeka ho lapila, když podcenil její proud; propadal se, byl unášen silou, již neviděl, a nemohl s ní bojovat. Byl tehdy vyděšený, a i když jej otec během pouhých pár vteřin po pádu z loďky vytáhl, čas strávený ve vodě mu připadal jako věčnost.

Sen, či alespoň to, co si z něj dokázal vybavit, tak děsivý nebyl. Necítil v něm smrtelné nebezpečí a netrápila jej vlezlá zima. Vyskytovala se v něm však stejná síla, tentýž neúprosný tah čehosi neviditelného, mocného a nedotknutelného.

Tentokrát si vybavoval nové detaily – vegetaci, již si nikdy předtím nevšiml, zvuk ženského hlasu křičícího jeho jméno a něco o ztroskotání.

Když se ten sen objevil poprvé, a několikrát znovu, býval pro něj podivuhodným, dokonce až mystickým zážitkem, časem se však změnil jen v občasnou nepříjemnou hádanku, skládačku s miliardou zastřených kousků, které směl spatřit jen někdy, a navíc neúplné.

Byl však přesvědčený, že ji jednou vyřeší. Vlastně o řešení té hádanky věděl poměrně hodně, víc, než si chtěl přiznat. Ale *jednou* není dnes.

Ten sen byl také jistým příslibem; prověřeným časem a očividně pravdivým.

Věděl, že tam už kdysi byl a znovu se na to místo vrátí, ale pokaždé, když se probudil, ať už si pamatoval detaily, či ne, potřeboval chvíli, aby si připomněl, kým je, kde je a zda vůbec žije.

Jednoho dne to bude jinak. Jednou už nebude žádné probuzení, žádná jistota. Jednoho dne sen nebude snem.

Ale to také nebude dnes.

Teprve až doklopýtal k umyvadlu a pokropil si tvář studenou vodou (sonické sprchy by něco podobného nedokázaly), se téměř cítil být opět sám sebou. Téměř, ale ne úplně. Sen, či jeho mlhavé zlomky, které si obvykle vybavoval, jej znepokojovaly způsobem, jaký dodnes nedokázal popsat slovy.

Zadíval se do zrcadla a prohlížel si detaily vlastního obličeje, které mu chvílemi připadaly cizí. Oči měly stále stejnou šedou barvu; zvrásnění na nose bylo hlubší a zřetelné; pokožka stále hnědá a pár šedých pramínků, které začaly prosvítat v černých vlasech, se nešířilo, přesto bylo na muži, který mu opětoval pohled, cosi nerozpoznatelného. Jako by se díval do tváře některého známého, kolegy anebo dávného spolužáka. Ne úplného cizince, nicméně do obličeje, který mu nepřišel úplně povědomý.

„Jsi Najem,“ řekl sám sobě. „Jsi Jaza Najem.“

Počítač oznámil, že do počátku služby mu zbývá ještě hodina; jeho podřízení by se cítili nesví, že je v práci tak brzy, a mohli by si to vyložit jako nedůvěru v jejich schopnosti. Rozhodl se tedy obléct, najíst a chvíli se projít, teprve pak zamíří do služby.

*

V jídelně nebylo úplně prázdno, když do ní vstoupil. U několika stolů se sešly skupinky lidí, aby si popovídaly; jiní zvolili tichou samotu v nerušených koutech místnosti.

„Dobrý den, pane Jazo,“ pozdravila ho Chordys, Boliánka, která to tu měla na starosti od konce směny gama a po většinu směny alfa. Byla to veselá osůbka, jejíž modré zakulacené tělo dokonale doplňoval široký úsměv. „Jste vzhůru brzy. Ranní ptáče?“

Také se pokusil o úsměv, který měl k zářivému daleko, cosi zamumlal a ona předstírala, že mu rozuměla, aby nakonec ukázal na karafu protolaktu na polici za ní.

„Žaludek na vodě?“ tipla si. Přikývl. Tak nějak se daly jeho pocity popsat, i když ne úplně. Možná duše na vodě? Čím se léčí ta?

„Doktor Ree sem obvykle chodí tak za půl hodiny,“ pokračovala Chordys bez něj. „Je v chladnokrevné fázi, víte? Vzhůru je jenom ve ‚dne‘. Možná s ním můžete prohodit slovíčko, než mu začne služba.“

„Ne,“ opáčil Jaza, zatímco sáhla po džbánu modré tekutiny. „Jenom špatně spím. Za pár minut to zvládnou.“

Srdečně se na něj usmála a podala mu protolakt. Pil za chůze, usrkával mezi kroky a začínal si zase připadat sám sebou. Rozhodl se zakotvit u přední pozorovatelný a uspořádat si myšlenky, než se vydá k modulu.

*

Většinu normálního vesmíru zakrývaly shluky tmářů a Occultus Ora měnily v téměř dokonalou černou prázdnotu, přesto i sem občas proniklo světlo jedné z nedalekých hvězd.

Ačkoli odhalování tajemství té oblasti zbožňoval – pouhé pomyslení na průzkum jej naplňovalo vzrušením – nebylo špatné čas od času spatřit hvězdy. Jeho mysl byla klidnější, když je tam venku viděl, možná je nepovažoval za věčné jako v dětství, byly nicméně poměrně stálé, což mělo mimo jiné i praktický význam. Přestože velmi rád posouval hranice myšlení, své místo v jeho životě měla i stabilita, ačkoli byla pouhou iluzí způsobenou omezeným vnímáním.

Někde tam venku, kdesi daleko mimo dosah senzorů *Titanu*, se nacházel Bajor. Divil se sám sobě, jak málo v poslední době myslí na domov. Stále tu měl co dělat a pozorovat, a tak se rutinní život na Bajoru, jaký vedl jeho otec a jaký čekal i jeho děti, okrajově vznášel na rozčerené hladině jeho myslí.

Jenže kdykoli se mu vrátil ten divný sen, mysl se mu okamžitě obracela k domovu. Nebyl to skutečný stesk, věděl dobře, proč na planetě netráví příliš mnoho času, ale jakmile se sen vrátil, zasáhla ho podivná prázdná bolest.

V duchu si poznamenal, že jakmile úkol v *Occultus Ora* skončí, měl by nahrát zprávu pro svou rodinu.

Ahoj všichni. Ano, máme se tady pořád dobře. Ještě žijeme. Máme před sebou ještě pár let...

Zprávě potrvá několik týdnů, než dorazí, a bude muset být krátká, ale oni ji očekávají už teď. Nikdy neuměl slovy vyjádřit všechny ty úžasné věci, kterých byl na svých cestách svědkem, a tak mu nezbylo nic jiného než si osvojit umění holografie. Aktuální snímek umírajícího pulsaru podal výmluvnější svědectví než jakýkoli barvitější popis. Z *Occultus Ora* samozřejmě žádné obrázky nebudou, tedy žádné, které by laik shledal zajímavými. Pouze černo, černo, černo.

Přesto při této příležitosti bude nucen sesumírovat pár slov a určitě k tomu bude mít dost času. Právě teď nebylo

možné vyslat ven jakýkoli signál. Gravitační studny tmářů a částicové výboje dělaly z běžné komunikace mírně řečeno rizikový čin.

Snažil se vybavit si pár sonetů, kterými by popis doprovodil; verš či dva z *Plamenů temnoty* Erishe Eloa by mohly vyhovovat.

Na pozorovatelně bylo méně lidí než v jídelně. Za silnou průhlednou stěnou bylo možné spatřit jen dvě hvězdy; jediným dostupným osvětlením zde byly světelné pásy táhnoucí se podél stropu, záměrně ztemnělé pod běžnou úroveň, aby uklidňovaly mysl. Působilo to tu zasmušile a filozoficky, v rána, kdy se mu navracel ten divný sen, potřeboval právě tohle.

Spolu s ním pozorovatelnu sdílely dvě další bytosti, obě mladé praporčice. Patřily k humanoidním druhům. Jedna byla Antaranka, vyznačující se silným lebečním hřebenem ve tvaru V, který dominoval jejímu čelu. Druhá patřila k druhu, který nedokázal spolehlivě zařadit. Byla vyšší, hubená, měla delší údy než běžný pozemšťan či Bajoran a pokožku pokrytou povlakem, který se v tlumeném světle tu a tam kovově leskl.

Vlasy, spleť dlouhých, provazovitých copánků, jí splývaly na záda, kde je do uvolněného svazku spinál předpisově modrý pásek.

Zdvořile na něj při příchodu kývly, ale jakmile poznaly, že touží být sám, vrátily se k započatému rozhovoru; záměrně hovořily šeptem, aby je někdo nezaslechl.

Snažil se neposlouchat, nepřál si do hovoru zasahovat, ale nešťastná akustika místnosti ho nedobrovolného naslouchání neušetřila.

Mluvily o kolegově nedomyšleném počínání, pak něco o nespolehlivosti práce téže osoby a všeobecném názoru, že kdyby nebylo osobní náklonnosti jistého velitele, ten člověk by většinu služby trávil čištěním plazmových

cívek. Po chvíli se vyjasnilo, že předmět jejich rozhovoru měl s Antarankou romantický vztah, který nyní očividně skončil.

Jaza se pousmál.

Titan možná byl domovem nejrozmanitější posádky Hvězdné flotily, ale jakmile došlo na pářící rituály, variantnost byla minimální. Tvorové ze všech možných sociálních i biologických oblastí dokázali lásku prožívat i zavrňovat stejně intenzivně. On sám už dávno pochopil, že vztahy na palubě lodi je nejlepší udržovat na příležitostné a krátkodobé úrovni.

Praporčice – Loolooa, vybavil si náhle její jméno – se o tom právě poučila. Byla mladá. Jistě se stane *liasing* pro někoho jiného už během několika týdnů. Tak se žije na hvězdné lodi.

Druhá žena do rozhovoru přispěla jen málem, většinu odpovědí omezila na napůl slyšitelná mumlání na znamení souhlasu a podpory.

Uvědomil si, že jej kdovíproč fascinuje, přestože k němu po většinu času stála zády. Něco – křivky jejího těla anebo způsob, jakým se jí při každém přikývnutí vlnily vlasy – mu připomínalo manželku.

Nesnášela by to tady, pomyslel si. Všechn ten klid, bolestně pomalé plížení do neznámých končin galaxie. Sumari si cestování mimo domovský svět neuměla představit a dlouhodobý průzkum, který dnes naplňoval jeho život, už vůbec.

„Na Bajoru je pořád tolik práce,“ říkala vždycy. „Tolik je potřeba vydobýt.“

Samozřejmě to bylo v dobách, kdy působili v odboji, ještě před její smrtí.

Trvalo roky, než si na ni dokázal vzpomenout, aniž by zažíval chladnou, palčivou bolest v hrudi, a další roky, než se mu podařilo při vzpomínkách na ni cítit radost, nakonec

ale její ztrátu přijal jako další z kamenů na cestě, kterou se rozhodl kráčet.

„A krom toho,“ řekla praporčík Loolooa, „mnohem raději jsem s tebou než s ním.“ Něžně přejela po tváři své společnice, čímž na její pokožce vyvolala ostrou reakci.

Druhá žena jemně uchopila Loolooaninu ruku a naklonila se k ní, až si Jaza myslel, že se políbí. Vývoj událostí v něm vyvolal rozpaky, už dál nechtěl do jejich soukromí zasahovat, polkl zbytek protolaktu a odebral se k východu.

Jenže druhá žena Loolooou nepolíbila. Zatímco kolem nich Jaza mířil ke dveřím, spatřil, jak své přítelkyni cosi šeptá přímo do sluchové dutiny.

Řekla zřejmě něco, kvůli čemu se Loolooa ostře stáhla zpět a střelhitě vyrazila z místnosti, přestože prostor mezi ní a východem zabíral nadřizený důstojník. Srazila se s Jazou, ačkoli jí uhýbal z cesty, a oba spadli na zem.

V mžiku stála na nohou, přehnaně nervózní a chrlicí omluvy, pro které, jak ji ujistil, neměla důvod. Jakmile vyjádřila dostatek kajícího citu, aby uspokojila svůj vnitřní cit pro etiketu, bleskově pozorovatelnou opustila.

„Mrzí mě to, pane,“ omluvila se druhá praporčíce šepetem. „Loo umí být divoká.“

„To už vím,“ opáčil Jaza.

„Ona je...“ praporčíce zjevně hledala správné slovo. „Společenská. Myslím, že její lidé nemají v nátuře žít osaměle.“

„Hádám, že vaši lidé ano,“ nadhodil Jaza a poprvé si ji pořádně prohlédl. Neměla na kůži kovový povlak; lesk byl zjevně přirozenou součástí její kůže. Kdyby se mimovolně nehýbala a neměla tak velké, tvarované oči, spletl by si ji se sochou humanoidní ženy odlitou z mědi či zlata. *Fascinující.*

„Jsme uzpůsobeni mnoha možnostem, pane,“ vysvětlila. „Ale pro Loo uzpůsobená nejsem.“

Byl to příběh starý jako lidstvo samo a on ji nenutil, aby mu sdělovala podrobnosti. Cítil se trochu nervózně, když tam jen tak oba stáli, přestali mluvit a pouze na sebe *zírali*.

Z tváře jí nic nevyčetl; její velké želví oči mu připomínaly mramorové kuličky, a přestože byly svým způsobem nádherné, chyběly jim zornice i víčka. Nemrkala. Najednou jako by byl nahý, průhledný; na pokraji paniky.

„Takže,“ řekla.

„Ano,“ řekl on.

„Vrátím se teď do služby,“ dodala. „Pane.“

„Mně taky začíná služba.“

Následovala další chvíle trapného ticha, dokud se žena nevzdálila. Několik minut tam stál o samotě a srdce v hrudi mu bilo jako hrom. Opět na sobě pocítil ony neviditelné ruce, které jej svírají a táhnou jako v tom snu – stejný pocit neúprosného tažení dolů.

Na okamžik uvažoval, že se za ní rozběhne a zeptá se, jestli v něm tyto pocity bezděčně nespustila díky schopnostem svého druhu. Podobné projekce nebyly nijak vzácné.

Okamžik však uběhl a podivný nával horka a chladu v hrudi pominul. Ve chvíli, kdy došel k turbovýtahu, zapomněl, že podobné pocity vůbec prožil.

*

„Začněte s poslední fází,“ nařídil Jaza z řídicí plošiny. Kdyby některý z jeho podřízených mohl vzhlednout od práce a zadívat se jeho směrem, spatřil by humanoidní postavu stojící uprostřed prstence světelných disků jako ukázkou dokonalého souladu.

Siluetu utvářelo nízké okolní osvětlení ztlumené po celou dobu této mise. Jazovi věčný soumrak připadal uklidňující.

Díky pozici na spodní úrovni měl úplný přehled o vyšších patrech – třech oddělených palubách vybavených řídicími uzly nejsilnější sensorové soustavy, jakou kdy technologie Hvězdné flotily vytvořila.

Senzory, ukryté všude kolem pod palubou a za přepážkami, se do jednoho soustředily na rozlousknutí tajemství prstence místní exotické hmoty.

Běžně automatizovaný sensorový modul umístěný na zádi *Titanu* byl upravený pro dočasnou, ručně řízenou operaci na žádost staršího vědeckého důstojníka, jakmile byl přijat sice méně ortodoxní, zato však osobnější přístup k průzkumu. V tomto případě vedla Jazu Occultus Ora správným směrem.

„Sonda tři se vrací do doku,“ pronesl hlas seshora.

U řady konzol se hemžily další stíny, členové jeho výzkumného týmu – Hsuuri, Polan, Fell, Roakn, a Mer-shik, dva Benzité, jejichž jména si nedokázal nikdy pořádně zapamatovat: Berias a Voris a mladý cardassianský kadet Dakal.

Další členky skupiny, Bralik a Pazlar, se uchýlily dolů do astrometrické laboratoře, aby analyzovaly obří holografické simulace přenášené ze srovnávacích dat sondy.

Jaza potvrdil přílet na vlastním displeji, přesto však požádal Dakala o slovní hlášení. Mladý Cardassian měl předpoklady stát se dobrým vědcem, ačkoli sám se tomu bránil.

„Sonda čtyři vypuštěna,“ hlásil Dakal poněkud strojo-vě. „Připravuji sensorový průzkum série omega.“ Skláněl se nad monitorovacím rozhraním, ve vyšším patře specializovaného sensorového modulu hvězdné lodi *Titan*, a ani jednou nevzhlédl k tvrzenému přednímu průzoru, běžně uzavřenému, pokud se modul neobsluhoval.

Nemělo praktický smysl dívat se oknem. Kvůli tmářům, kteří je obklopovali, by viděl jen nekonečné černo. Svým

malým prohlížečem mohl spatřit skutečný cíl jejich průzkumu lépe.

„Sonda čtyři zrychluje na plus dva iontového,“ hlásila praporčík Hsuuri hlasem, v němž se mísilo předení s vrčením. Skláněla se o pouhý metr dál také nad pozorovacím rozhraním, soustředila se výhradně na přijímaná data a panorama za oknem zcela ignorovala.

Hsuuri byla Caitanka, příslušnice kočičího druhu ze světa, o kterém Dakal pouze četl a v jehož existenci úplně nevěřil, dokud sám nezačal s jeho představiteli pracovat. Na palubě *Titanu* byli tři další jako Hsuuri – další žena, Hriss, a dva muži. Všichni pracovali na pozicích v bezpečnosti Hvězdné flotily. Dakalovi připadal jejich druh úchvatný.

Hriss oplývala jemnou kaštanovou kožešinou, místy přerušenu bílými skvrnami o velikosti Dakalova otisku palce. Byla svalnatá, trochu dominantní – dobrá vlastnost pro někoho, kdo se realizuje v oblasti bezpečnosti. Hsuuri byla naopak menší, štíhlejší a zaoblenější, pokrytá srstí, která připomínala arktický prales v plamenech. Spodní část obličeje, hrdlo a – jak předpokládal – hrud' pokrývala sněhově bílá kožešina. Zbytek jejího těla měl barvu ohně. Když stála, obvykle máchala ocasem ze strany na stranu, což bylo jednak zábavné a jednak hypnotizující.

Hsuuri byla Dakalovou nadřízenou důstojnicí, jako téměř každý na *Titanu*, ale to mu nebránilo v tom, aby ji čas od času neobdivoval. Obdivovat ji bylo možné z řady důvodů, a ne každý měl co do činění s její kulturní historií. Kočka nebo ne, byla to fascinující žena.

Prohodili spolu sotva dvě slova, která nesouvisela s prací, ale jakmile fáze omega skončí, kdo ví?

Doma bylo přílišné sbratřování s druhy mimo Cardasiany tabu. Existovaly dokonce i zákazy proti začlenění do polovojenských organizací bývalých nepřátel. Ale zákazy

pro něj nikdy neměly větší cenu než *shtel*, nebo ne? Dakal neviděl jediný důvod odmítnout možnost si s Hsuuri o jejich kulturních rozdílech popovídat nad něčím horkým a voňavým. Rozhodnuto, jakmile to tady skončí, pozve ji, aby s ním šla na večeři.

„Kadete Dakale,“ ozval se zespoda Jazův hlas a přerušil mu myšlenky. „Žádal jsem vás o aktuální stav.“

Zpátky do práce, Zurine, napomenul se. *Pan Jaza přeskočil čtyři jiné kandidáty, aby tě sem dosadil. Snění si nech na potom.* „Sonda čtyři právě překračuje perimetr, pane,“ oznámil trochu ukvapeně. „Telemetrické propojení aktivní.“

„Aktivuji TPV,“ řekl Jaza a sáhl pro cosi, co vypadalo jako velká skleněná mísa upevněná úzkými kovovými tyčemi a spojená dlouhým silným kabelem s plošinou. Spustila se mu přes hlavu a oči. Pak pronesl: „Odpočet od pět, čtyři, tři, dva...“

*

Ocitl se venku, neomezovaný stěnami *Titanu*, zbavený limitů fyzického těla, ve volném prostoru mezi tmáři. Pouze tiché blikání displeje v dolním rohu zorného pole narušovalo iluzi, že je jeho pohyb v otevřeném vesmíru skutečný, a ne pouhá simulace.

Za použití TPV – telemetrického pozorovacího visoru – Jaza viděl totéž, co zaznamenávala sonda: údaje senzorů převedené do viditelného spektra s drobnými popisky rolujícími po stranách, podávajícími přesné složení cíle jeho zájmu.

Ladně se pohyboval podle jeho přání pouhou silou vůle. Díky „očím“ sondy se mohl vznášet mezi volně plujícími černými asteroidy roztodivných tvarů a rozměrů, které by ve skutečnosti nikdy spatřit nemohl.

Když prolétával kolem obzvlášť zajímavého kousku tmářské hmoty, pocítil na chvíli lítost. Byla jim dopřána spousta času, aby odtud mohli získat celou řadu cenných údajů, ale jakmile datový sběr série omega skončí, *Titan* bude muset letět dál.

Hvězdná flotila možná časem rozhodne o zřízení místní základny, která bude moci zevrubně prozkoumat hlubiny Occultus Ora, ale to potrvá léta. Pokud k tomu vůbec dojde.

Stinnou stránkou průzkumu hlubokého vesmíru bylo to, co pozemšťané často nazývali Faustovskou dohodou. Neměl ponětí, odkud ta fráze pocházela, ale výstižně popisovala vytrvalé úsilí, ačkoli ve výsledku jste pouze škráblí po povrchu něčeho nového.

Tak dobrá, povzdychl si v duchu. Každá akce má svou reakci. Alespoň jsme tu byli první. „Poručíku Pazlar,“ pronesl nahlas, když se přesunul k velkém kusu tmavé hmoty.

„Tady Pazlar,“ ozval se v komunikátoru zvonivý hlas.

„Série omega právě probíhá,“ řekl Jaza a každý, kdo poslouchal, mohl v jeho hlase slyšet nadšení. „Připravte se na příjem telemetrie ze sondy číslo čtyři.“

„Můžete začít,“ odpověděla Melora, když se plížil ke své stínové kořisti.

„Výtečně,“ řekl Jaza. „Dáme se do toho.“

*

Bralik se odrazila a vznesla, spokojená, že díky hybnosti může doplout, kamkoli bude chtít. V tomto případě nějakých třicet svislých stop nad palubu laboratoře hvězdné kartografie, skrz podivné inkoustově černé formace, podobné i nepodobné asteroidům, které místní soustavu zcela vyplňovaly.

Kartografická síň – něco tak ohromného jste nemohli nazývat jen místností – měla tvar obrovské koule, ve které

hvězdné soustavy, jednotlivá vesmírná tělesa, či dokonce celé galaxie, mohly být trojdimenzionálně zobrazeny, jak se vám zlíbilo.

Bralik se na návštěvy kartografie těšila, avšak coby geoložka měla málokdy oficiální důvod sem přijít.

Jazův projekt byl však nejen příležitostí ukázat, jakou odbornicí na kamení je, ale v popisu práce měla nařízeno trávit čas i v této nádherné, úžasné síni.

Současná situace samozřejmě neumožňovala si zdejší návštěvy užít naplno, ale k zábavě jí stačil i samotný úkol, nízké g a zdejší společnost. Bralik si to tu užívala a ze všech sil se snažila účastnit každé aktivity, na kterou stačila. Život je příliš krátký, aby jen stála opodál.

Nebyl to zrovna ferengský životní cíl hledat potěšení bez možnosti zisku, ale Bralik se už dávno rozhodla, že zisk závisí na úhlu pohledu.

Většina členů posádky *Titanu* považovala nízkou gravitaci, nastavenou pro vládkyni této místnosti, za nepříjemnou. Bralik však ne.

Za roky strávené těžbou na malých i velkých asteroidech pro ni byla gravitace jen další proměnnou; ničím, s čím by si nedokázala poradit. Navíc vibrace při rotaci jejího těla ji eroticky šimraly na lalůčcích, že se jim prostě nedalo odolat.

Zbytek potěšení z tohoto úkolu představovala společnost jediného dalšího obyvatele síně.

Melora Pazlar, hlavní hvězdná kartografka lodi, byla důvodem, proč v místnosti vládla snížená gravitace. Elaysiané, druh, k němuž Pazlar patřila, se v podobném prostředí vyvinuli, avšak jak se jim podařilo uchovat si základní humanoidní podobu, bylo předmětem značných dohadů. Na rozdíl od účelově skrčené fyzické stavby Ferengů byl Melořin lid živoucím ztělesněním křehké krásy.

Ať už za její bizarní evolucí stálo cokoli, Pazlar se do útočiště s nulovou gravitací uchylovala jako slimák do mokřadu. Sledovat ji klouzat z jednoho místa na druhé bez nejmenší námahy bylo podle Bralik jako sledovat let jistého stvoření z pozemských mýtů, které jí jednou kdosi popisoval.

Nicméně s anděly měla Pazlar společný jen vzhled. Zbytek byl kousavý a chladný, tedy alespoň zpočátku, ale i přes tyto vlastnosti s ní bývala zábava. Jakmile jste překonali její počáteční odměřenost – vlastnost, kterou Bralik zpravidla ignorovala v každém, koho kdy potkala – poznali jste Pazlar jako energickou, ba dokonce přitažlivou společnici. Procestovala každý kout galaxie, přestože byla omezována gravitací, jež byla pro její křehkou tělesnou stavbu doslova zdrcující. Mysl však měla ostrou jako laserovou vrtačku. Uměla se o sebe postarat a vůči jakémukoli náznaku lítosti či povýšenosti byla imunní.

Vypadala sice, že ji tvoří jen hedvábí a kosti z *dzury*, ale Pazlar byla silná jako osmiová ruda. A jako u každého tvrdého materiálu stačila trocha trpělivosti, a hned se leskl a blyštěl.

„Někdo tu vypadá smutně,“ pravila Bralik, proplula mezi dvěma černými asteroidy a zlehka narazila Pazlar do nohou.

„Chybí mi hvězdy,“ opáčila mladší žena a trpělivě pomohla Bralik srovnat se, aby si hleděly tváří v tvář. „Už mám té věčné tmy po krk.“

Poukazovala na aktuální zobrazení zabírající celou rozlehlou místnost. Namísto obvyklého hvězdného pole oklopoval obě ženy nejpřesnější počítačový odhad toho, co Jazovy sondy a přenastavené senzory právě zkoumaly.

Tma, která je halila, nebyla úplnou neprostupnou temnotou. Byly tu aury všech možných barev probleskující ze všech možných směrů a zmírající v témže jediném

okamžiku. Kdykoli zasvitly, v jejich záři se zjevila jasná silueta něčeho, co se jevilo jako asteroid, ale nebylo jím. Neobklopovala je galaxie připomínající diamanty rozese-té v neviditelném všehomíru, ale svým způsobem to bylo také úchvatné.

Co siluety rozmístěné okolo neviditelné hvězdy způsobovalo a odkud to pocházelo, bylo středobodem zájmu všech vědeckých specialistů *Titanu*. Zprvu mezi ně patřila i Melora Pazlar. Jenže za téměř dva týdny byla do hlavního výzkumu zapojována méně a méně, což v ní čím dál víc vyvolávalo pocit nepotřebné izolace.

„Rozumím,“ přisvědčila Bralik a shlédla na padd, který měla Melora v ruce. „Ale hlavu vzhůru, andílku. Už je skoro hotovo.“

„Neuvěřím, že jsem se nechala Jazou přemluvit, že bude velet celému mému oddělení jen kvůli tomuto.“

„Rozkaz od přímého nadřízeného přenastavit veškerá zařízení na výhradní zobrazení exotické hmoty bych nepopsala jako přemlouvání.“

„To je fakt,“ souhlasila Pazlar a připojila jeden ze svých posmutnělých, ale uhrančivých úsměvů. „Ale Jaza k tobě nepřijde jen tak. Je nadšený a poblázněný z čistého poznání. Nakazí tě.“

„Takže ‚Jaza‘, hm?“ ušklíbla se Bralik. „Už žádný ‚Najem‘?“

„Jméno si získá zpět, jakmile budu já mít zpět své hvězdy,“ vysvětlila Pazlar.

„Ty ale umíš být nepoddajná, když chceš, že ano?“ usmála se Bralik ostrými zuby. „Ale jako bys mluvila spíš o kapitánu Rikerovi než o našem bajoranském příteli.“

„To je prašť jako uhoď,“ odvětila Pazlar, zatímco sledovala, jak vzniká a mizí další planoucí aura, a zapsala příslušné údaje. „Ve chvíli, kdy jsem si uvědomila, co dělá, hvězdy byly pryč a já skončila u tohohle.“

„Čtyřicet osm,“ uchechtla se Bralik. Pazlar vzhledla od paddu, ale otázku nepoložila. Bralik jí přesto odpověděla. „Pravidlo zisku číslo čtyřicet osm: Čím větší úsměv, tím ostřejší nůž.“

Nějakou chvíli obě mlčely, sledovaly nepravidelné výbuchy barev a dělaly si příslušné poznámky. Bralik navrhovala, aby na palubu přenesli k dalšímu studiu autentický vzorek, ale Jaza považoval temnou hmotu za příliš nestálou a nechtěl ohrozit posádku. Musela se spokojit s holografickými simulacemi. Přiznávala sice, že jsou úžasně detailní, a navíc převádějí údaje do viditelného spektra, nicméně možnost si na věc opravdu sáhnout nemohlo nahradit nic.

„Eh?“ vydechla Pazlar nevědomky. „To je divné.“

„Co je divné?“ zajímala se Bralik.

„Zaznamenávám drobné výkyvy v boryonovém spektru.“

„A to znamená?“ pokračovala Bralik.

Pazlar však otázku ignorovala, „ponořila“ se do nižší části obřího vyobrazení a na chvíli se ztratila za dvěma obřími shluky černé hmoty. Když se opět vynořila, spatřila ji Bralik vznášet se poblíž shluku tmářů střední velikosti, jak očividně na něco čeká. Pazlar postupně sledovala vzplanutí každého objektu.

Ve chvíli, kdy se objevila a zhasla třetí záře, Bralik pochopila, co její pozornost zaujalo. Dosud byly korony tmářů bez rozdílu uniformně červené, případně modré či v jakékoli jiné barvě spektra. Tenhle vlnící se duhový jev byl novinka.

„Takže?“ zeptala se Bralik. „O co jde?“

„Nevím jistě,“ odpověděla Pazlar a prsty zuřivě ťukala do paddu. Něco bylo očividně špatně. „Pazlar Jazovi.“

„Mluvte,“ ozvalo se okamžitě.

„Můžete změnit orientaci sondy, aby pokryla mřížku Z sedm a říct mi, co vidíte?“

„Provádím,“ potvrdil Jaza zmateným tónem v hlase. Pak dodal: „A co bych měl...?“

Najednou se odmlčel a Bralik pochopila proč. Podivné aury, kterých si Pazlar všimla, se vrátily a přivedly si kamarády. Okolo tmářů na okamžik zazářil spleť shluk duhových koron, aby vzápětí vymizel.

„Při Ohnivých jeskyních,“ zamumlal si Jaza pod vousy. „Povězte mi, že to není, jak to vypadá.“

„Poplach zatím nevyhlašujte,“ řekla Pazlar a dál zuřivě bušila do paddu. „Může jít o místní jev, nebo je chyba v přenosovém signálu sondy.“

„Ne a ne,“ pronesl Jaza a Bralik připadalo, že slova cedí skrze zatnuté zuby. „Okamžik.“

„Máme to přerušit?“ zeptala se Melora po chvíli.

„Čekejte,“ řekl Jaza nervózně. Ať to bylo cokoli, nebylo to zřejmě nic dobrého. Braličin padd byl nastavený jen na interpretaci geologických údajů – dat sesbíraných výhradně z molekulární analýzy tmářů. Pazlar a Jaza se naopak zaměřovali na subatomární úroveň.

„Můžete izolovat zdroj zkreslení?“ otázala se Pazlar.

„Dělám na tom...“

„Vypadá to na rušení z –“

„To zkreslení je určitě umělého původu, Meloro.“

„Ale tam venku není nic uměle vytvořeného.“ Bralik z hlasu Pazlar poznala, že se astrofyzika chytá stébla.

„Možná jsme opominuli –“

„Sama víte, o co jde, stejně jako já, jinak byste mě nekontaktovala.“ Jazův hněv byl přes komunikátor očiividně znát. „Ten blázen!“

Ferengská geoložka neuměla pomoci, ani se nemohla zapojit, a tak se spokojila s poletováním, při němž mohla sledovat a poslouchat, jak její kolegové vzrušeně pracují na řešení svého záhadného problému.

„Máme přestat?“

„Přerušovat nic nebudeme,“ rozhodl Jaza.

„Pokud jsou ale data zkreslená...“

„To zatím nevíme.“

Čas ubíhal, a ačkoli Bralik téma jejich rozhovoru stále nedokázala pochopit, cítila, jak napětí stoupá každým okamžikem.

Ve chvíli, kdy se chystala znovu zeptat, v čem problém vězí, celé vyobrazení zmizelo a obě ženy se najednou vznášely uprostřed obří šedé koule, jejíž stěny pokrýval propletenec překrývajících se zlatých a stříbrných mřížek.

„Meloro,“ ozval se Jazův hlas, tentokrát bez jediné známky emocí. „Potřebuji, abyste se zbytkem týmu prošla sebrané údaje a izolovala jakékoli anomálie podobné těm, které jsme právě viděli. Potřebuji časovou osu.“

„Posbíráme, co budeme moct,“ slíbila Pazlar.

Ozvalo se lehké zazvonění oznamující, že Jaza přerušil komunikaci. Pazlar jedním klepnutím vypnula padd.

„Co se právě stalo?“ zajímala se Bralik. „Neříkej mi, že vyhodíme třítydenní práci kvůli jedné chybe.“

„Prozatím se všechno další odkládá,“ oznámila a do hlasu se jí – podobně jako Jazovi – prodral náznak rozmrzelosti. „Musíme zpětně projít veškerá data.“

„A co je ten velký problém?“ zeptala se Bralik a splula dolů k Elaysiance.

„Stejně jako vždy,“ odpověděla Pazlar. „Ra-Havreii.“

*

„Na prožitém dni je někdy nejhorší to, že jste jej přežili,“ říkávala její matka. O pravdivosti těch slov se Christine Valeová nejednou přesvědčila v obou svých zaměstnáních.

Zatímco postávala v čekárně a lelkovala, dokud Troi neskončí s tím, co jí trvalo tak dlouho, znovu zatoužila, aby na hvězdnou loď *Titan* něco – třeba zapomenutý obří

kus mimozemské válečné techniky hledající ve hvězdách kořist – zaútočilo a začalo ji ostřelovat. Nic velkého či smrtícího, stačil by krátký souboj, který by tu hrůznou nudu narušil.

Netoužila zrovna po krvavém střetu. Nijak krvelačná nebyla. Ve vypjatých okamžicích nicméně věděla, kým je, co má dělat a jak správně fungovat, když všude vládne chaos. Bylo to jednodušší než, inu, *tohle*.

„Jsme tady kvůli výzkumu, Chris,“ upozornil ji nejednou Will Riker. „Ne kvůli boji.“ Kdykoli podobný epigram pronesl, oči mu zaplály, jako by měl uvnitř hlavy namísto mozku ukrytý shluk pulsarů. Průzkum jí nebyl cizí – vždyť zejména kvůli němu se k Hvězdné flotile dala; aby spatřila něco zbrusu nového a mohla si to i osahat. Válka nicméně nenechávala nikoho v klidu, nepřítel neustále hrozil útokem a smrtí. Zato průzkum, čistý průzkum, se často táhl a byl až brutálně klidný.

Zmapovat detaily exotického hvězdného fenoménu nebo zahájit diplomatické vztahy s druhy, které nerozuměly pojmu „já“, vyžadovalo čas. Čas, soustředění a koordinované úsilí. Koordinace si žádala jednotu a jednota vyžadovala – inu, až do této chvíle si myslela, že ví, co je podstatou jednoty. Život na *Titanu* všechny její představy na toto téma vyhodil ven z přechodové komory. V nedávné době, zatímco *Titan* vykonával svůj nudný úkol, začala mít čím dál větší obavy, že se na ni řítí další katastrofa, ovšem nikoli zvenčí, ale zevnitř. Příliš mnoho proměnných, přešel potenciálních třecích ploch; mít v záloze řešení všech možných krizí bylo nemožné. Čím déle *Titan* zůstával v klidu, tím víc úzkosti cítila.

Nervozita se jí opět odrazila na vlasech. Když byla příliš dlouho jako na trní, barvila se. Když příliš dlouho nečinně čekala, zkracovala. Teď cítila obojí, takže...

Příliš červené, pomyslela si, když se zadívala na svůj

odraz v naleštěném povrchu přepážky. *Vypadají jako třpytivý risanský inkoust.*

Délka ušla. Vždycky měla ráda strohý sestřih, ale v kombinaci s rudou na uniformě bylo *příliš* slabé slovo. Jakmile bude mít hodinku čas, vrátí se k některé z blondatých variant.

Valeová se od počátku své služby na *Titanu* návštěvě kajuty poradkyně záměrně vyhýbala. Za prvé nebyla zrovna ráda, když se jí lidé rýpali v psychice, telepaticky či jinak, a za druhé preferovala Deannu Troi coby lodního diplomatického důstojníka. Tehdy mezi jejich povinnostmi byla jasná hranice, skýtající jen malý prostor k přesahům do vymezených oblastí.

Poslušnost velení měla svůj význam a překážky – jako když byla starší důstojnice provdaná za kapitána, jako tomu bylo u Troi a kapitána Rikera... inu, slovo *překážka* to vyjadřovalo dostatečně.

Role Valeové jako prvního důstojníka a Deanny coby hlavní poradkyně ovšem k její nelibosti znamenala překrývání kompetencí. A to znamenalo zmatek. Zmatek vedl k poklesu výkonu, jaký si loď s rozmanitou posádkou, jež *Titan* obývala, nemohla dovolit.

Životy stejnou měrou závisely na mezidruhových i na mezioborových vztazích. To byl další pádný důvod, proč se jí scénář náhlého mimozemského útoku jevil jako čím dál atraktivnější. Podobné situace urovnaly obvyklé třenice ve prospěch povinnosti. Ale co když neexistuje žádný Druhý, který nás fyzicky ohrožuje? To je jiná.

Neshody na lodi jí nicméně dokázaly, na co měla už delší čas podezření: ať už jste pocházeli z kterékoli planety, lidé byli v zásadě stejní. Škoda, že to automaticky nezaručovalo mírumilovné soužití.

Určitá míra běžných neshod byla na dlouhodobé vesmírné průzkumné plavbě nevyhnutelná, a to i mezi příslušníky

stejného druhu. Nemohli jste se ale jednoduše nacpat do obří plechovky a nezažít občasně emocionální výbuchy. Obvykle se podobné aféry samy uklidnily, pouze občas si vyžádaly zásah psychologů – a málokdy bezpečnosti.

Například masožravci a býložravci z posádky dospěli k jakémusi zdvořilému příměří; jedni krvavé hody omezili na minimum a druzí si jejich snahy cenili a nestěžovali si, když jim sem tam něco ukáplo. Pokrok.

Jiné třenice však stále vyžadovaly zásah shora.

Ne, nemůžete odstranit tuhle přepážku, Chako. Mrzí mě, že ubikace jsou stísněné. Něco ale vymyslíme.

Ano, poručíku Keyexisi, vím, že kajuta praporčíka Laveny odčerpává teplo z vaší, ale mluvíme tu o pouhých desetínách stupně. Rozdíl nelze ani poz–

Omluvil se, praporčíku Mecatusi. Dejte ho dolů. Nemáte právo mu vysávat krev.

Bylo to jako se nechat uklovat kachnami (další z přísloví matky Valeové). A nejotrovnější ze všech byly problémy s hlavním inženýrem *Titanu*: narůstající napětí mezi ním a starším vědeckým důstojníkem; potíže, které inženýrův přirozený hédonismus způsoboval mezi nemalou hrstkou ženského osazenstva posádky; a neustálé přehlížení zájmů všech ostatních byly pro Valeovou specifickým stresorem. Naštvat spolupracovníky běžně znamenalo koledovat si o napjatou službu. Přidat stres prvnímu důstojníkovi, to se vám mohlo vymstít.

Doktor Xin Ra-Havreii byl génius, to ano, pokud mu však hrozila rána do obličeje, příliš inteligence nepobral. Valeová už zažila řadu rozumbradů, které zbil někdo méně inteligentní, jehož pohár přetekl. Jaza k tomu zatím nedospěl, ale pokud ho bude Ra-Havreii dál dráždit...

A proto se ocitla zde a čekala na schůzku s poradkyní Troi, aby mohly společně postupovat a eliminovat nejpalcivější problémy, které posádku trápily.

Až na to, že Troi stála také na opačné straně hřiště. Spolu s podřízenými zanechávala ve společenském tmelu *Titanu* trhliny, a tak členové posádky Valeovou zastavovali na chodbách, aby si ventilovali svůj žal. Role lodní stěžovatelky překračovala hranici její osobní neutrální zóny.

Co tam kruci Troi dělá? Musela přece vědět, že Valeová má seznam povinností dlouhý natolik, že by jí mohla začít škrtit. Deannin vlastní povinnostník musel být ostatně podobně nabitý. Shodly se, že tohle musejí vyřešit nejdřív, aby si vzájemně nenarušily denní povinnosti tím, že se budou mýjet a ztrácet čas opakovaným přesouváním schůzek – čas, během něhož budou třenice dále narůstat.

„Ujasníme si priority,“ navrhla Troi a Valeová souhlasila. Přesně to jí vštípila matka společně s řadou prostých moudrostí.

Pitomostí se zbav nejdřív, snadněji pak uvidíš, s čím opravdu máš tu čest.

Ale takto hrozilo, že se první stane třetím a třetí najednou šedesátým sedmým, a tou dobou už Valeová nebude dávno při smyslech. Samozřejmě dalších deset minut lelkování v téhle zatracené čekárně, a její pohár přeteče a Troi už svou šanci nedostane.

Čekání nikdy neměla ráda. Nejhorší částí práce důstojnice bezpečnostních složek planety Izaru bývaly podle ní sledovačky – posedávání pár metrů od doupěte nějakého kriminálního s minimální šancí, že přijde či odejde zrovna v době, kdy jej sledujete. V takových chvílích visíte očima na hodinkách. Vyčkáváte a vyhlížíte něco nečekaného, co otřese celým vašim nudným programem.

Občas se poštěstilo a vám se ulevilo, že jste měli pravdu, že se děje něco nekalého. Jindy jste štěstí neměli a trnuli jste, že jste chybili, protože se nic zvláštního neděje. V obou případech ji čekání ubíjelo. Když se dala k Hvězdné flotile, doufala, že tahle muka ustanou.

Jenže teď je to tu zase, pomyslela si a obešla místnost po sedmdesáté páté. Pokud existuje peklo, můžete se vsadit, že vypadá nějak takhle.

Čekárna se Troi v mnohém podobala – vyhlížela profesionálně, byla decentní, dobře udržovaná, sem tam příkrášená. Vedle matně zbarvených stěn, povětšinou světle zelených a žlutých, tu visely malé tapisérie pocházející z různých světů. V květináčích sem tam rašilo několik popínavých listnatých rostlinek, jejich stonky se táhly místy po stropě, až jste chvílemi měli dojem, že jste někde v přírodě. Ve vzduchu cítila odér nějakého parfému a stopy exotického koření. Možná kořene *cherasu*.

Tak či tak byla celá místnost zařízena, aby se v ní lidé cítili uvolněně, a to samozřejmě Valeovou dráždilo. Už už se chystala Troi na naplánovanou schůzku upozornit, když se se zasyčením otevřely dveře do ordinace poradkyně a vynořila se rozložitá šupinatá postava.

„Dobré ráno, komandére Valeová,“ proneslo vlídné stvoření připomínající dravce. Slova z jeho hrdla zasyčela jako pára z trubek.

„Dobré ráno, doktore Ree,“ odpověděla.

„Promiňte, že jsem poradkyni Troi zdržel,“ omlouval se Ree. „Věřím, že za vámi za okamžik dojde.“

„To nic není,“ mávla rukou Valeová. „Nemluvili jste o ničem, co vyžaduje můj dohled, že ne?“

Ree naklonil svůj podlouhlý plazí obličej na stranu a dvakrát vyplázl jazyk.

„Vůbec ne, komandére,“ řekl. „Šlo o běžnou rutinní návštěvu.“ Pahkwa-thanhská morfologie znemožňovala Valeové vyznat se v Reeových výrazech. Když byl například pobavený, jeho nemrkající žluté oči vypadaly, jako by pronásledovaly kořist. Přesto jako by v Reeových slovech zachytila lehkou strojenost, jako by neříkal úplnou pravdu.

Stejně tak mohlo jít o něco pro její lidské vnímání cizího a neinterpretovatelného.

Doktor jí složil kompliment ohledně volby zbarvení vlasů a pak odešel, zatímco mu nohy lehce škrábaly o koberec.

„Trochu víc červené, ne?“ Troi se vynořila z ordinace a pokývla Valeové, aby šla dovnitř.

„Žádné nahlížení do mé hlavy, poradkyně,“ pronesla Valeová energicky. „To už jsme si snad vyjasnily.“

„To ani není třeba,“ usmála se Troi, ale Valeové to přišlo nucené. „Pouze roky strávené intenzivní kritikou ve Lwaxanině škole pro vzpurné Betazoidky.“

Hezký pokus, pomyslela si Valeová, když pochopila Deaninino chování. Ale já ho neberu.

Na rozdíl od doktora v Troi číst uměla. Ačkoli to poradkyně dobře skrývala, vypadala, a nešlo to říct jinak, příšerně. Navzdory striktně profesionálnímu výrazu a chování nezakryla drobné stopy, díky nimž Valeová za Deanninou maskou neviděla zrovna štěstí.

Oči měla zarudlé a prázdné, úplně jim chyběl běžný tmavý lesk. Ústa měla sevřená, ztuhlá, jako by říkala: *Úsměv, jaký úsměv? Nemám ponětí, co úsměv je, anebo proč bych se o nějaký měla pokoušet.* Pokožka, běžně olivová, byla teď téměř bledá jako ta její.

Nebylo třeba policejní výcvik, abyste poznali, že před chvílí plakala. Nedalo práci domyslet si, že Ree jí nesděloval příliš dobré zprávy.

Rutinní návštěva, jo? pomyslela si. To určitě.

Troi pokynula, aby se Valeová posadila naproti ní. „Promiňte, že jste musela čekat.“

„Nic se nestalo,“ řekla Valeová a posadila se na měkký polštář. Musela se držet, aby se na Reeovu profesionální návštěvu nevyptávala.

„Nic mi není,“ řekla Troi. Zřejmě i přes předchozí

ujišťování zachytila pocity v její mysli. *Betazoidi*. „Návštěva doktora Ree nebyla rutinní.“

Jasně že ne, pomyslela si Valeová a okamžitě myšlenky litovala. Troi její skepsi „vycítila“. Valeová se rozhodla zdvojnásobit úsilí při tvorbě emocionálních štítů. Ovšem bez ohledu na zlehčování situace Valeová znala Troi natolik dobře, aby věděla, že by její soukromí nenarušila, na druhou stranu ovšem jedna z věcí, která jí pomáhala být tak schopnou multidruhovou terapeutkou, byla výhoda, že pocity jejím pacientům sem tam „unikaly“. Pro první důstojnici lodi se však nehodilo, aby byla tak snadno čitelná. Přes veškerý společně strávený profesionální čas neznala Valeová Deannu dosud natolik, aby měla přehled o všech nuancích.

Uběhla chvilka, a Troi se opět chovala naprosto profesionálně, za což jí byla Valeová vděčná. Tohle bude těžké samo o sobě.

„Takže,“ řekla Troi. „Pustíme se do toho?“

„Určitě,“ přikývla Valeová a otevřela si na displeji svého paddu příslušné poznámky. „Musíme uhasit pár požárů. Myslím, že by váš tým měl spolupracovat s panem Keruem, jakmile se shodneme na postupu.“

„To zní dobře,“ řekla Troi s obličejem klidným, ale o to více nepřirozeným. „Začněme tedy tím nejhorším a pak se dostaneme dál.“

„Nejhorším. Jistě,“ přitakala Valeová a nalistovala poznámku. „Vlastně tu mám dva uchazeče o nejhorší pozici.“

„Vyberte si.“

„Tak dobře,“ řekla Valeová. „Je tu ta věc Ra-Havreiiem.“

*

Torvigovi trvalo několik vteřin, než otázku zpracoval.